

JARNÍ ČASOVKA BÁŠŤ

Radim – První letošní klání

První letošní silničářské klání proběhlo v Bášti, a to v podobě rovinaté individuální časovky na 13,5 km. Jely se dva okruhy (vlastně spíš trojúhelníky) po trase Bášť-Panenské Břežany-Předboj-Bášť a ačkoli se jedná o prakticky domácí trať, sešlo se nás na startu bohužel velice málo, jmenovitě pouze Mišák a já. Tedy abych byl úplně přesný, ve výsledkové listině se objevuje ještě Dan, ale s ním jsme se na místě nějak vůbec nepotkali. K časovce samotné jenom stručně – je to krátké, je to rychlé a mělo by to jako správná časovka hodně bolet. Do toho ostrý západní vítr, který zejména na první straně trojúhelníku (Bášť-Panenské Břežany) připravil závodníkům pěkné peklo, aby pak na druhé straně foukal spíše do zad a na třetí z boku nebo šikmo do zad. Odstartoval jsem mezi prvními se startovním číslem 18 (Mišák měl 25) a v prvním kole jsem se nemohl nějak dostat do tempa, dokonce ani nohy moc nebolely nebo aspoň ne tak, jak by při časovce asi měly. Ve druhém kole mě na začátku Panenských Břežan dojelo startovní číslo 19 (Adam Votava - CykloPORG), tak jsem se kousnul a zbytek druhého kola dojel asi s odstupem asi 15-20m za ním až na poslední horizont, kde mi trochu poodjel. Výsledný čas 22:54 min. není sice můj nejlepší, ale v daných podmínkách na mě přesto docela slušný. Zajímavé je, že vůbec poprvé jsem měl druhé kolo rychlejší než první. V celkovém pořadí kategorie B (do 40 let) to nakonec stačilo na 24. místo z celkem 34, Dan skončil o něco lépe na 16. místě. Mišák obsadil v kategorii C pěkné 23. místo. Tak to by bylo na začátek sezóny asi vše. Doufám, že na konci dubna v Klíčanech na Břežanské osmě se nás sejde mnohonásobně více. Mimochodem, sháním parťáka k sobě do dvojice, hlásí se někdo dobrovolně?

BŘEŽANSKÁ OSMA

Kolíkáč – Řád oranžové lokomotivy

Břežanskou osmu jsem ani letos moc neplánoval, Šemík už mě přestal mít rád, a s nikým jiným se mi ani moc jet nechtělo. Navíc měl být v neděli ŠOS, tak by to asi ani doma moc neklaplo. Před Velikonocemi je ale jasné, že moje holky jedou na čarodky, já zůstávám na ŠOS v Praze, no že bych se tedy v sobotu trošku rozjel? Ale s kým, Šemík už má Rainyho, zkusím Léňu, hmm tak neví, prý asi bude muset pracovat. Navíc chytil nějakou virózku, a tak vše nechávám na něm, jestli se bude chtít se mnou tahat jak se závaším a jestli mu to zdravotní stav dovolí, ať nás připíše do Kaprova roštu. A hele to se nám to krásně zaplňuje a hecuje, hlavním cílem se pro nás stává duo Bobek-Kajman, jestli je chceme zaříznout, budeme muset zároveň zajet i pod hodinu, to bych si udělal dva historické zářezy najednou. Léňa mě přemlouvá k namontování hrazdy, koupení kombošky, kozy, disku a kapky, ale odolávám, přeci kvůli jedné časovce za rok si nebudu dělat takové starosti. Jede i Bigmig a Anděl, ty brďo, návrat do starých časů, a to ještě ve čtvrtek šťouchám po ICQ do Vašíka, jo Kotě taky pojede, a Soused, Robin, Svorada, Fajglson a další ... no prostě krásný retro, jak to trefně nazval Bigmig. Už cesta na start bere za srdce, setkání generací, prostě paráda. Iceman mě přidrží za sedlo, tradiční startér a kamarád z CKKV Pavel Trachta to odpálí a já nažhavený vypálím, že mě Léňa chvíli nemůže dojet, ale za viaduktem už poslušně kukám v háku a jen sleduji "eska" na patách treter, jak hezky kmitají. Sjezd jedeme opatrně, hop přes retardér a Léňa už zalehává na hrazdu a mastí to do Předboje. V háku je to příjemné svezení, hlavně moc nevystřekovat čumák a šetřit se, až bude chtít vystřídat. A hele Předboj a já furt v háku, ostrá zatáčka a jdu chvíli táhnout, vítr v zádech, tady to moc nebolí. Teď vydržet magnet, který je před námi, na malou se dnes shazovat nebude, to je mi jasné. A Léňa jede skvěle ohleduplně a dovoluje mi zažívat euforické pocity, že za ním visím, jsme před

Odolenou Vodou, koukám na čas kolem 15 minut, to by mělo vyjít. Předjeli jsme již pár dvojic, což taky dodává sil, jen to duo Kapr-Radek se nemuselo okolo nás prohnat takovou rychlostí, to moc optimismu naopak nepřidalo. Fotograf Quit nás cvaká v Dolínku, hlavně netrefit nějakou jámu a správně zdolat retardéry a už nás regulovčik Vlád'a Černohub žene k cílovému brdku. Řvu na Léňu skvělý, skvělý, bude to pod 30 minut, teď to ještě jednou přetrpět. Můj parťák ale neodpovídá, vůbec nemluví, jen soustředěně šlape a šlape. Druhá osma se podobala jako vejce vejci té první, na špici jsem se zase moc neukázal, čekal jsem větší krizi v magnetech, ale nohy docela jely, jedině ten cílový jsem už nějak vypustil, ukolébán, že cíl jsme splnili, bude to pod 60 minut, už se nějak nohám nechtělo. A to nás ještě vytruboval do rytmu Quit z auta, díky! Cílem jsme spurtovali a proti nám jedoucí Kajman hlásí, že jsme jim minutu dali, to se mi ani nechce věřit ... ale prostě když máte skvělého tahouna, není asi nic nemožné ... Léňo, kamaráde, máš to u mě, ty si nezasloužíš medaili, ale řád oranžové lokomotivy! Snad Ti to ještě někdy oplatím ...

Radim – Ve dvou se to lépe táhne

V sobotu 30.4.2011 se za pěkného jarního počasí (bouřka přišla až teprve chvilku po vyhlášení výsledků) jela v Klíčanech časovka dvojic zařazená do poháru CKKV a nazvaná Břežanská osma. Trasa byla tradiční: z Klíčan (od dálnice) serpentinami dolů do Panenských Břežan, odtud dále do Předboje a přes Velikou Ves do Odolené Vody, pak přes Dolínek zpět do Panenských Břežan s vykroužením druhé části osmičky do Báště a zpět do Klíčan k dálnici. Jeden okruh měřil cca 18,5 km, jely se dva. Profil trati se dá asi nazvat jako lehce zvlněný s dvěma menšími stoupáními (tak do 5% a 100 výškových metrů), ale když to máte jet dvakrát a ještě na velkou pilu pěkně v tempu... Nastavené výzvy se nezaleklo celkem 5 sokolů, kteří se sešli na startu. Nejprve se startovním číslem 35 vyrazili na trať Michal s Martinem a hned minutu po nich s číslem 36 Přemek s Rudou Kadlecem z týmu KPO. Ivar s Radimem startovali s číslem 50. Na trati se pak bojovalo ze všech sil, samozřejmě tedy mohu hovořit hlavně za sebe s Ivarem, ale myslím, že jsme si celkem vyhověli a drželi po celou dobu slušné tempo, při kterém jsme několik dvojic i předjeli. Nás předjela jen vítězná dvojice starší kategorie Vaňkát-Prager (startovní číslo 22), a pak ještě sedmá dvojice v naší kategorii Dubec-Kovařík (54). První kolo jsme stlačili dokonce těsně pod 30 minut (0:29:59h), ve druhém jsme jeli zhruba o půlminutku pomaleji, což ve výsledku znamenalo čas 1:00:30h a 18. místo z 25 a tedy zlepšení o více než tři minuty a pět míst oproti předminulému roku (1:03:46h, 23. místo z 28). Michal s Martinem při své premiéře na podobném typu závodu zajeli také dobře a skončili o pouhé jedno místečko za námi (19.). Přemek s Rudou bojovali dle předpokladů o příčky nejvyšší (o medaile) a nakonec skončili na výborném pátém místě. Co dodat, kromě Přemka bylo k vavřínům daleko, ale zadýchali jsme se pěkně všichni, navíc konkurence se rok od roku zvětšuje (před dvěma lety by námi dosažený čas stačil na 15. místo) a na normálním kole bez časovkářské hrazdy (neřku-li disků na zadním kole), kterou už disponuje většina jezdců z popředí výsledkové listiny, se nedají dělat zázraky. Na druhou stranu čas pod 1h je reálný i na klasickém kole, tak uvidíme za rok, zda se podaří vylepšit vlastní výkon, nebo alespoň materiál, či snad dokonce obojí...

Rainy – osma je fakt pojem

No, jak začít. Je to můj první report ze závodu, a to přesto, že už ve šlapkách nějakou tu dobu jsem. Začnu tím, že jsem rád, že v tomto cyklistickém spolku si nemusejí jezdci nižší výkonnosti v hospodě sedat k jinému stolu. A o tom pocitu to celé asi v mém pojetí je, a jiné těžko kdy bude. Letošní sezonu se po loňské a předloňské operaci kolene cítím docela dobře, i když kde ty dávné sněhy jsou. Rozhodl jsem se letos objet pár závodů, a to bez ohledu na výsledek, hlavně chci být zase u toho. Loni se mi to nepodařilo ani jednou a tak jsem v listopadu při Šlapce roku zvažoval, že přijdu pozdě, později než se vyhlásí to moje 80. místo.

Nakonec jsem si ho čestně převzal. Na jaře, po velmi společensky i sportovně vydařeném soustředění jsem se zabýval myšlenkou, kdo by jako se mnou mohl B8mu jet, samozřejmě Čmelda byla ve vysoké pravděpodobnosti (na Icemana s partnerkou bychom ale stejně neměli, jel asi famozně, holomek), ale vypadala, že ne, navíc si vzala velké sousto v podobě týmové účasti na PIM příští týden, takže šla ráno běhat. Oslovil mě už tak před čtrnácti dny Šemík. Říkal jsem si, co si s tím počnu, a hlavně co on si počne se mnou. Byl neoblomnej, furt hecoval, a to v průběhu celých dvou týdnů. A tak jsem řekl jo. Údajně nemá najeto, pěkný ho*no. Beztak si ty kilometry do Šlapky nepíše, aby mátl soupeře! :) Chtěl jsem zažít týmový příjezd na start, vždyť fotky z dřívějších ročníků signalizují, že to je taky společenská událost. Netušil jsem, že z toho bude týmová časovka. Ale to už je jedno. Jsme v Břežanech. Vidět tolik šlapek, to je dobrý. Přijeli nečekaní pretekáři, a to zejm. Anděl s Bigmigem, Soused, Robin, tyto borce člověk už moc nevidí. A samozřejmě kompletní šlapkovská špička (snad krom Maliny). Ani je nebudu jmenovat, klikněte si na seznam účastníků, to jsou oni, to je ta špička. Vyrazili jsme s 13 na zadku. Rošt, start, všechno klapalo krásně. Pořád se mi hlavou honily problémy se ŠOSEm a tak jsem ani neměl pocit, že je něco špatně. Vlastně jsem se tím hecováním Šemdy stal zcela klidným. Tepák jsem si ale nevezal. Start, jedem, najednou 40kmh na polaru. fíha. Jak dlouho to bude? No, šlo to dlouho. Trasa je zajímavá, ale rovinatou bych ji nenazval. Panenské Břežany, celkem drsný sjezd na časovku, ale jo, jde to. AVG okolo 38, to nemám ani v autě, když jedu do práce. Pak rovinka, furt stejná rychlost, Šemda tahá, já jsem se snažil ho vystřídat, ale je to zbytečná činnost, asi jako čumět na debilní seriály. Prostě Šemda je Šemda, byl duševně i fyzicky připraven. Předboj, levá, díra, psssss. Ku*va, teprve asi 5 km, a defekt. No nic, klid, hlavně chladnou hlavu, a do toho. Vzpomněl jsem si na Mamuta 2007, jak jsem měl defekt, a jak mě Laco, starej maratonskej mazák, seřval, že jsem u výměny duše vzteklej. 5:40 a jedem. Nic moc, ale mohlo to být horší. Takže Veliká Ves (po pravé straně parkuje Šlapkovský autobus, kterým jsme jeli na Beskyda a pak na TdF), a kopec. A to je průser, to jsem věděl. A byl. Odolka, další průser. Jo, držím už silou vůle, bylo mi zle, tepy beztak někde kdoví kde, jiní by už asi měli konečná, kačerov, vystupovat. Jedeme dál, už ani nestřídám, jen se snažím držet průměr, který jsme si vytyčili. Je mi trochu hloupé, že Šemdovi nemůžu odstřídat, ale jemu to zdá se nevadí. Druhé kolo musí být lepší, dal jsem do toho všechno. Průběh stejný, vyjma defektu. Ale co, dojeli jsme, body do Šlapky budou, parta byla, atmosféra byla, Šlapkovské bedny byly, takže co více si přát? Nakonec čas okolo 1:17, bez defektu 1:11, AVS okolo 31, to na mé poměry jde. Závěrem tedy nezbyvá než poděkovat Šemdovi, že mi umožnil zažít B8mu, a že mu nevadilo, že jsem mu to defektem i (ne)kondicí tak poku*vil, a též organizátorům, za precizní (a asi i rutinní) práci. A Janičče, že přijela. A Gambrinusu, že byl po závodech k dispozici. A teď jdu čumět na hokej. Rainy.

Yeti – Tentokrát jsem nezávodil

Vůbec mě nenapadlo psát report, hlavně proto, že nebylo o čem. Na Břežanskou Osmu jsem vůbec nedorazil. Pak mě napadlo, podělit se o nenaplněné pocity. Váhal jsem, zda se mám za vámi otočit na skok ku Praze. Kdyby „B8ička“ nebyla časovkou dvojic, skoro bych neváhal. Carlos vyvěsil bílý prapor a Mišutka zůstal na ocet, bylo rozhodnuto. Jedu!!! Cestou z práce jsem se stavil pro gely a potom v Bille pro proviant. Doma se synem domluvil venčení miláčka Cézara. Po večeri do sklepa namontovat nástavce a překontrolovat kolo. Po přípravě stroje jsem se připravoval já. Nachystat oblečení i rezervní, jídlo a pití. Ráno na nádraží pojedou za tmy, tak беру dvoje brýle, čiré a tmavé. Ještě si dávám kolo do předsíně, abych se ráno nezdržoval chozením do sklepa. Když mám vše sbaleno a přichystáno jde se podívat na mapu a naplánovat trasu, jak se dostat do Břežan. A pak honem do hajan, jak se říká malým dětem. Musím ráno vstávat ta okolo půl čtvrté. Ještě jsem nedolehnul a snad už spím..... Vyjímečně se mi zdá sen a snad i příjemný. Když z něj procitám, jímá mě zděšení z toho jaké je venku veliké světlo. Můj zrak se stáčí v špatném tušení k hodinám.....Je to tak, už deset

minut jsem měl sedět v autobuse. Je to poprvé, kdy jsem ho nestihl. Cítím se blbě. Píši Mišutkovi SMSku, že nedojezu. Je mi nějaká zima a tak zalézám znovu pod peřinu. Znovu usínám a probouzím se až o půl deváté. Normálně tak dlouho nespávám, ale mé tělo to asi potřebovalo. Ani se mi nechce vstávat. Mrzí mě to převelice. O to víc, že se rýsuje krásný den, který mohl být prožit na pěkném závodě ve společnosti Šlapek. Nezbyvá než posnídat, vybalit, odmontovat nástavce a vše uklidit. V blbě náladě k polednímu vyrazím na kolo. Ani nevím, kam pojedu. Vůbec nevím, kterým směrem zamířím. Nakonec to беру kolem přehrady, na Lažánky a pokračuji kolem Velké Bíteše na Křizanov. S přibývajícimi kilometry se mi vrací i nálada. Pokračuji přes Strážek a Dolní Rožínku do Bystřice a dále na Víř. Podařilo se mi třikrát vyhnout dešti, ale dvakrát mi zadek zavlhl od mokré silnice. Ve Vířu zatáčím ke hrázi přehrady a na Jimramov. Ve Veselí to otáčím zpět do Vířu, neboť od severu se valí déšť. Po čtvrté se mi dnes daří se mu vyhnout. Teď už ve Vířu zatáčím směrem na Brno. To netuším, že už takové stěstí nebudu mít. Do Borače dvakrát zmoknu. Naštěstí od Tišnova už svítí slunko a tak domů dojíždím vcelku suchém stavu. Z GPSky na mne kouká 160ka, kterou jsem dnes urazil. Bral jsem to tedy jako generálku na Mamutíka. Je to však slabá náplast za „B8ičku“. Snad příště.

PRAHA-DOKSY

Kolíkáč – Sběrka zvadlejších duší

Doksy za námi a je vlastně po sezóně, za chvíli Král Šumavy a zase budeme ladit zástěrky na zimáky. Víkend bez kola mě pomohl, úterní Koloděje mě utvrdily v tom, že bych si mohl poslední svoje Doksy v I. balíku mladíků užít do sytosti a v koutku duše hlodal malý červíček, že by se třeba mohlo povést překulit se přes Řepín a kukat pod Romanov blízko čela. Náladu a natěšení postupně zvedala i potvrzovaná účast, vidět zase s číslem na zádech Anděla, Souseda, Šemíka či Fajglsona to prostě posouvá Doksy o level výše nad jiné závody. Nakonec jsme nepřekonali svůj rekord z roku 2008, ale i tak, 20 kousků bylo nepřehlédnutelných. Lezeme do první lajny a po menších komplikacích se vydáváme za policejní houkačkou. A je to kalup! Vítr v zádech pomáhá, policajti to čistí, jak kdyby za sebou vezli kluky z Gira, pak v pátek při cestě zpět si vlastně člověk uvědomí, že to je stále i mírně z kopce. Důležité je, ale že balík nikde nemusí brzdit, netvoří se špunty, jede se disciplinovaně v pravém pruhu, tak to má prostě vypadat. Hlídám si Léňu a Dreamera, úplně u špice operuje od nás Myšák s Bobkem, zdá se, že už se to pěkně roztrhalo. A před Všetaty bum ho! Stažené závory a kolona aut stojících před přejezdem. Tak to je dobrý, slézáme z kol, slunce do nás pere a z nás krásně leje. Každý usrkává z bidonů v předtuše, že dnes ještě bude potřeba hodně tekutin, někdo močí, někdo se jde za VLKem ještě registrovat a platit startovné. Nevím proč, ale dnes jsem si výjimečně vzal i foťák, jak kdybych tušil, že ho dnes využiji do sytosti. I. balík je zase pohromadě, mávám na oranž kochací skupinu a všichni se skvěle bavíme. A policejní houkačka už přivází i II. balík a šraňky furt dole, projely už dva vlaky, ale stále není průjezd volný. Po 20 minutách si nakonec stoupne policajt na koleje, rozpaží ruce a diriguje si nás přes přejezd, tak to je mazec! A zase do plných, žádné rozjížděcí tempo, vždyť Čechelice na obzoru a Byšické síto je tu. Kostky už jedu pěkně na kref, tudíž na výjezd na boleslavskou a na následný magnet moc ušetřených watů není a čelo se začíná vzdalovat. No do pytle, to se tedy nepovedlo, ani aktivní Léňa nemá sil na doskočení, je tu i Dreamer a tak se formujeme do grupy, která začíná pěkně točit a stále mě to slušně bolí, každé menší zaváhání se trestá. Posbíráme ještě pár odpadlíků a řítíme se k Řepínu po novém povrchu, najíždím si dopředu a úvodní serpentinou se vytočím na špic a udávám si pro sebe snesitelné tempo. Ale jak známo Řepín hned tak nekončí a tak se pomalu propadám, ale nahoře jsem tam, je to dobré. Chvilí trvá než se srovnáme, stále stejný problém, dlouhé špice jednotlivců, kdy tempo upadá, místo

rychlého střídání a točení se v kolotoči. A hele před námi další dvojice, kterou spolkneme, a ne že by to sousto nechutnalo, je tam i náš Bobek . Takže 4 orange vybarvení borci asi v 15-ti členné grupě, no nevyvíjí se to vůbec špatně. Začínám se dostávat do varu, těším se už do údolí až si cucnu gelu a pak na Romanov, kde se chystám nechat úplně vše, ještě chci tradičně Bobka zprdnout, co to měl za choutky, že nám chtěl takhle ujet , když tu ve sjezdu za obcí Střemy na 40.km závodu, na krásném hladkém asfaltu rána jako z děla a moje přední kolo jde k zemi se zlověstným sykotem. No do p*****, no do p***, ne to se nedá publikovat, jak jsme nadával, Dreamer ještě zařve: "Kolíkáči, to je škodáááá" a já dobrzd'uji u krajnice a začíná boj s výměnou duše. Mezi tím valí dolů skupinky i jednotlivci, občas slyším výkřik: "No sakra Kolíkáči!", jo, jo, ten nejhorší pocit bezmocnosti, stát v příkopu a všechny své soupeře pouštět takhle před sebe... Vozím 2 duše a minipumpu, kterou to nafouknu tak na dojetí, tak stále vyhlížím nějaké doprovodné auto a hele Varta Fabia jede, mávám, zastavuje, no super mají velkou pumpu, peru tam 120 psů, když tu zase ten zlověstný sykot, no do p*****, no do p***, ne to se nedá publikovat, jak jsme nadával , já tu duši v tom stresu asi skřípl , holt mechanik. Pouštím auto a děkuji a když vytahuji druhou duši nevěřicně čumím na zadní kolo, které je taky splasklé, no do p*****, no do p***, ne to se nedá publikovat, jak jsme nadával ... ale teď už jsem měl snad i slzy v očích, jak já se těšil na letošní Doksy, poslední v I.balíku, v takový hezký skupině a takhle to dopadlo. Mám chuť to zabalit a jet do Prahy, žádný pivko v Tachově, žádná terasa. Koukám na tu sbírku zvadlejších duší v trávě a přemýšlím proč? To ten blbej foťák, proč jsem si ho vlastně bral? No asi aby jsi fotil ne? A tak měním plán, zkusím odchytnout Induraina v doprovodném autě, naložíme kolo a budeme fotit a fandit. A taky to byl zážitek, vidět v údolí osamělé bojovníky i skupinky, zafandit si na Romanově Šemdovi a Sousedovi nebo vidět souboj Icemana a Šemíka v cíli. A v Tachově Sluneční hodiny taky dáme, s Bigmigem opravíme defekty, zatleskáme obětavému Strejdovi, který dotáhl hrdinku Anděla a přesuneme se na terasu, kde se znovu a znovu probírají všechny nezapomenutelné momenty 29.ročníku letošních Doks. Tak za rok, v dědcích, už se zase cítím v nohách tu čechelickou vracečku a nebo přejezd ve Všetatech a brdek na hlavní, kde určo bude foukat proti a Řepín, kde to po úvodním esíčku ještě nekončí, a pak uklidňující sjezd do údolí, tam hlavně za přejezdem hned doprava a Romanov už se nezadržitelně blíží, cucnout gelu a jde se na to, bude to zase bolet, ale stojí to za to, možná se Vám nahoře zjeví cyklistické nebe, mšenské kostky vám to vyženou ze svalů a teď jen vydržet až do cíle, tady se nesmí skupina opustit, to nekonečné čekání až přijde rozbitý sešup dolů a pak levá, ještě vydržet, do toho magnetu do cílového křoví je ještě daleko, teprve až se zahne mírně doprava už se můžou vymáčkout veškeré zbytky sil a prolítnout cílovou čarou s rukou zatnutou v pěst a skutálet se na náves, kde už je slyšet řinčení skla od Slunečních hodin. Čas se zastavil, když šlapu, tak žiju, jo Doksy jsou tady!! Naleštěte svoje koně a užijte si ty "svoje Doksy"!!

Léňa – Příští rok bude smutno

Celou zimu jsem se spíše připravoval na Mamuta, který nevyšel jak bych čekal, proto další závody už беру jen jako zábavu a prostředek na pročištění hlavy. Celý týden po Mamutu jsem vůbec nejezdil, jen do práce, kam to mám 7km....Pohledem na nárusty najetých kilometrů ostatních šlapek jsem se donutil v pondělí na trénink na zimáku pěkně v kopcích p práci Jak už to u mě bývá, když jsem nevyškrtaný, dost jsem si dával a po 80km jsem byl na šrot. Druhý den se mi vyjimečně podařilo v práci skončit dříve a byla by chyba si nevytočit nohy v Kolodějích (dle komentáře Kolíkáče se dá v kolodějském balíku zašít a jen točit nohama což jsem potřeboval). O těchto Kolodějích bylo již napsáno dost, prostě o vytočení nohou se jednalo jen prvních 50km, pak zase pravá cyklistika, zakončená sólo časovkou. Suma sumárum jsem ve středu necítil nohy, nemohl jsem ani sejít schody a cesta do práce a zpět byla peklo. Snažil jsem se vše dohnat zdravou a vydatnou stravou plus nějaké doplňky na regeneraci, prostě jsem nechtěl jen díky své nedisciplinovanosti o Doksy přijít. Moc jsem se

těšil, je to závod, který znám, nejedou se okruhy, umí být spravedlivý a mám jej rád. Cesta na start ve společnosti Icemana a Kolíkáče dala tušit, že nohy moc netáhnou, viděl jsem se už v Čechelicích jak se loučím s balíkem. Počasí nám přálo, bylo dobrých 30 stupňů, bylo jasné, že mé dva bidony budou málo, hold doprovodné vozy ještě nemáme. Na Doksech jako všude je důležité dobře odstartovat, startovní pole mělo přes sto hlav, proto se stavíme hned do prvních řad. Už od prvních metrů za to borci ze špice vzali a než jsem se stačil rozkoukat, měl jsem na tachometru 60km/h a narůstala mi díra! Takový start jsem ještě nikdy nezažil, čekal jsem až se to uklidní, bohužel nebo snad bohudík tempo spíše rostlo. Tento průvan má jisté výhody, tou hlavní je, že se vepředu nemotá tolik pacientů, kteří ohrožují ostatní. Opravdu jsem se cítil docela bezpečně, teda jen do doby než přede mnou jela skupinka nejspíš bikerů v bílých dresech, kteří prostě neuměli jet rovně a vrcholem bylo když jeden z nich dostal někde za Kostelcem na šterku defekt, ale vůbec nedal nějaké znamení, jen přestal šlapat, jel jsem za ním a nemohl jsem jej vzít ani z jedné strany, když mu zahlásím, že jedu zprava, natlačil mě málem do příkopu, když jsem mu dal čochku ještě se cítil dotčeně, proč po něm řvu, když má defekt. Po pár stovkách metrů se mi podařilo přes tyto bílé přízraky dostat a zase se věnovat klidnému leteckému dnu v balíku vedle Petra Maška z Varty, rychlost oscilovala stále od 45 do 65km/h a necítil jsem se ohrožen pádem, super pocit. Při zpětném pohledu jsem viděl, že náš balík pěkně zeštíhllel, nohy byly zahřáté na provozní teplotu již s několika tempovými špičkami za sebou. Jak to tak bývá v tom nejlepší všem přerušují padlé závory před Všetatami! Stáli jsme tam asi dvacet minut. V klidu jsem se mohl pokochat průměrnou rychlostí 47,8km/h, nohy ztvrdly, bikeři a ostatní odpárání si nás dojeli a nejvíc mě vytočilo, když ten borec co píchnul a malém mě hodil do příkopu, si začal klestit cestu travou zase na čelo! No výborný zase je přede mnou někdo kdo je nebezpečný pro celý balík! Nebýt Policie, stojíme tam ještě teď, díky jejich výbornému rozhodnutí, pokračujeme v leteckém dnu a zase od prvních metrů, prostě žádné zahřátí, spurt, spurt a zase spurt. Před Čechelicemi přijíždím ani nevím jak, v kopci to ještě jde, ve sjezdu si spíše hlídám stopu a díky tomu mi za přejezdem naskakuje díra, nechci jet absolutní hranu už teď stejně by mi to někde odjelo, shazuju na lehčí, ale i tak nejdu pod 30km/h a na hlavním tahu už má regulérní zásek, který není možné sjet. Ještě se pár lidí o sjetí snaží, párkrát se s nimi protočím, ale nemá to smysl, když si ještě všimnu skupiny za námi, kde vidím Kolíkáče a Dreamra, nemá smysl se hnát někam, kde stejně dlouho nevydržím. Svěšuju a nechávám se pohltit skupinkou čítající asi patnáct lidí. Pěkně si to točíme až do Řepína, kde už definitivně nevidíme skupinu před námi. Zkouším to ještě v Řepíně rozhybat, ale nikdo moc nechce, je jasné, že to je skupina s kterou dojedu. Je tady Kolíkáč, Dreamer nemám si na co stěžovat, nic mi nechybí. Před Nebuželema si sjíždíme ještě neúnavného Bobka a naše oranžové partnerství se rozrůstá na kvartet, Kolíkáč začíná být v euforii. V serpentýnovém sjezdu do Lhotky je v zatáčkách šterk raději nikam nespěchám a jedu na jistotu, tady se závod nerozhoduje, už je dávno rozhodnutý J.V nájedzu do Kokořínského údolí pokračuje naše neurovanané tempo, tahají snad jen tři lidi, dlouhé špice, tempo se motá od 40 do 44km/h, pořád - plyn, brzda. Dost mě to mrzí a začínám být dost nevrly což dávám všem hlasitě najevo. Vystupuju si z našeho stáda a mám snahu o organizaci naší skupiny. Nejdříve musím dojet na špic a postupně skoro všem (Radek Hrachovec, Dreamer, Bobek a Ruda z KPO to znají těm není třeba nic opakovat) říkám jak mají střídat respektive točit se. Když takhle objíždím naši skupinu zjišťuju, že tady není Kolíkáč! Jedu za Dreamrem jestli neví co se stalo, hned mě napadlo, jestli neskončil někde v příkopě v tom sjezdu, naštěstí v tomto neštěstí mi Dreamer hlásí, že jen defektil. Je to škoda, bylo by krásné absolvovat naše poslední společné Doksy spolu až do cíle. Nevím jestli to způsobila má „buzerace“, ale postupně se naše skupina dvanácti lidí srovnává a pěkně to ubíhá, sice jsou tady stále jedinci, kteří jsou nepoučitelní, zbytečně tahají dlouho a tím padá rychlost nebo místo aby se propadli až na konec zařazují se hned za druhého člověka a tím vyvázejí borce poslušně jedoucí v lajně do příkopu, nejvíce mi utkvěli v hlavě borci z Cyklotrénink a

Osvoditelů silnic, nejspíš by tam měl Coleman dát nějaké školení jízdy ve skupině J. Když už si začnu jízdy užívat, začíná mě hryzat svědomí, že jsem to asi trochu přepísknul. Vzpoměl jsem si na dva lidi. Nejdříve na Juru, který nás peskoval na moravě, a že to nebylo příjemné a pak na Diabla, který těmto „aktivistům“ jasně říká, že tady prostě nemají co dělat, že mají jet vpředu, tady v tabáčku se tak prostě jezdí. Hold jsem měl více trénovat a ušetřil bych nejen sebe zbytečného stresu. Údolí protéklo velmi rychle, borci jeli fakt krásně a finále jsem byl rád, že díky nim jsem jel tudy určitě nejrychleji ze všech svých čtyř účastí. Na Romanov jsem se těšil, za prvé jsem věděl, že nejsem nejslabší článek, což je pocit, který moc často nemívám, za další tady byli ještě Bobek s Dreamrem a ve srovnání s kopci z Mamuta to je vlastně jen brdek. Už v nájezdu do kopce je jasné, že se pojede v klidu, jedu na druhé pozici tempo, a bohatě to stačí na udržení v čele naší skupiny. Samozřejmě přijde řada i na kašpárka, prostě žádný kalup, poprvé na vrcholu nezažívám pocit mlhy v očích a nutnost dojet si ty co mi na Romanově frnkli, ale hezky si na vrcholu můžu vytočit nohy, nikam se nehnat. Dreamra mám u sebe, ještě ho stihnu upozornit na nebezpečný sjezd do Mšena, kde je na kostkách v zatáčce šterk, je to host ze Šumavy, musím si jej tady hýčkat. Jedeme opatrně, zatáčku projíždíme krokem, brdek na kostkách v Mšeně jen přehoupneme a letíme dál, při zpětném pohledu vidím, že jsme vytratil zlobivé korálky z Kokořínského údolí, ale také bohužel Bobka. Nohy mi docela jedou tak v dalším brdku neshazuju, stihneme se provalit kolem vycuclého Radka Procházky a rázem jsme vpředu jen ve třech. Jel bych dál, ale když jsem za sebou viděl, že naše pronásledovatele vede Dreamer, přešla mě chuť někam ujíždět a rád jsem si na zbytek naší skupiny počkal. Z naší trojky zůstal v úniku jen jeden borec, kterému to skvěle jezdilo zejména v kopcích a prostě chtěl jet sto metrů před námi. Hold cyklistika má mnoho podob. Už nás nečekal, žádný větší kopec, jen samé stojky, brdečky a především špatný povrch kokořínských silnic, už jsme bez záškodníků, takže skupina funguje bravurně, Dreamrovi špice to byla vždy óda na cyklistiku. Až mi bylo líto, že nám to za chvíli skončí, zlaté maratóny, tam si člověk prožije i totální krizi. Poslední kilometry už přemýšlím jak do spurtu, cítím se výborně a konečně bych rád spurt nespacakal tak jako každý rok. Nikdo nezkouší odjet, můžu si v klidu vybrat za koho se zaháknu a nechám se vyvést, ještě mě napadá, že bych se domluvil s Dreamrem jak je na tom, že bychom něco vyzkoušeli, ale nakonec se k tomu nedostanu, jen si hlídám špici, kdyby se něco chystalo. Minulý rok jsem se utavil těžkým převodem, tak jsem začal řešit co tam zařadím, díky tempu, které bylo stále kolem 40km/h bylo jasné, že shazovat se nebude, což mi bylo právě minulý rok osudné. V poslední zatáčce nastoupili hned dva borci, nečekal jsem, že tak najednou zrychlí, za to Ruda Kadlec se jich ještě krásně chytil a toho jsem si nechtěl nechat odjet, točil jsem frekvenci snad 120 otáček, rychlost něco kolem 43km/h, ale stále jsem nechtěl přehodit na těžší, byla tam obava ze zahlcení a to byla chyba. Rudu se mi podařilo ještě přelézt, ale třetí flek naší skupiny byl prostě prokaučovaněj, prostě jsem měl nastoupit jako první a jet, síly na to byly. Škoda. Celkově jsem rád, že jsem dojel bez defektu a pádu, k tomu ve svém nejlepším čase něco přes dvě hodiny a šest minut, užil jsem si to, příští rok už bez Kolíka, to mi bude smutno.

Myšák – Podařená premiéra

Rychle se dívám na net co přináší počasí a vypadá to perfektně. Jen večer od západu to má přijít, no snad to stihnu zpátky za sucha. Vyrážím směr Třeboratice, kde už je slušná sešlost, včetně všudy přítomných šlapek, kterých stále přibývá. Na startu trochu zmatky, ale po malinkém zdržení a zatroubení z doprovodného vozidla se startuje. Daří se mi nacvaknout, takže bez problémů chytám vskutku ostré tempo atakující 40,50,55km/h, dál jsem nesledoval a jen hlídal vlnaře přede mnou a i sám sebe abych v této rychlosti o někoho neškrtl. Stále se držím v čele kolem desátého fleku a užívám si ten neskutečný fofr. Nejede se stálé tempo, takže chvíli spurt, zklidnění a zase spurt. Myslím, že to byl záměr od těch borců v čele, aby početný balík trochu proseli. Užival bych si dál, kdyby se nám do cesty nepostavily

šraňky před Všetaty. Škoda, pole co bylo už řádně proseto se zase krásně sjelo a vše mohlo začít znovu. Po obrovité pauze snad 20 minut opět vyrážíme (velké díky policii) a hned opět spurt. Nástup chytám a cpu se do prvních pozic. Čečelický kopec je v dohledu a tak si buduji dobrou pozici. A je to tady. Ostrá levá a já nechávám velkou a kupodivu se mi jede dobře. Kopec malinko ke konci utáhne a já se cedím o pár pozic do zadu, ale vše sjíždím v následném sjezdu. Bohužel neznalost trati znamenala, že v následném výjezdu na hlavní svěšuji nohy asi 50 metrů od nájezdu, co se objevil hned za následnou zatáčkou. Sám sobě si řádně zanádvám a jen se dívám jak se pole po hlavní vzdaluje. V tom Kubajs s malou skupinkou a pozbuzuje ať se zavěším. Daří se a já si užívám jízdu ve skupině, která se cestou přes Řepín rozrostla asi na 10-12 kousků. Jak smutný to pohled, když to valíme, myslím s kopce na Střemy a vidím nas..... Kolíkáče v pangejtu spravující defekt. No zkrátka má kluk pech. Celá skupina, řekl bych vcelku dobře pracovala a tak celý Kokořínský údolí letíme stále kolem 40Km/h. Ještě před Romanovem máme pro mě neskutečný průměr 39,9Km/h. Nájezd do kopce se mi jede dobře, ale asi po dalších sto metrech odkud se vzala, kde vzala ta všem velice dobře známá křečová víla. Polibek od ní byl vskutku d'ábelský. Hážu tam to nejlehčí a točím jen jednou nohou až nahoru. Celá skupina je pryč a o to větší radost je, když ve sjezdu dojíždím Kubajse. Taky ho líbala víla a tak ve dvou, posléze ve třech to valíme dál. Cestou se opět rozrůstáme asi na šest kousků a někde v dalším z nespočet stoupání, přesně nevím kde potkáváme Bobka, jak si protahuje nohy. Ta křečová potvora si dnes opravdu užívá. Vidím, že Bobek nenasedá, asi to byl horší polibek než uštědřila mě a tak nečekáme a valíme dál po stále se zhoršující silnici, místy by se klidně hodilo celopéro, až k Tachovu ve stále stejném složení. V cílové zatáčce před kopcem na nic nečekám a celou skupinu zleva objíždím. Jedem s Kubajsem vedle sebe v první lajně. Chci ho dát, hážu těžší převod a vstávám ze sedla, ale polibek od víly mě sráží zpět do sedla a jsem zase nucen točit lehký převod co to dá. Těsně před cílem se přede mne hrne dost nevybíravě borec, co křičí, ať mu udělám místo. Nechci riskovat pád a tak uhýbám a svěšuji nohy. Dojíždím tedy jako druhý ze skupiny s výsledným časem 2:13:23. S časem jsem spokojen. Rychle sundávám číslo a vyrážím směr Praha, abych to stihl za světla. Jedu stejnou trasou zpět a mám možnost povzbuzovat šlapky co se ještě trápí na trati. Potkávám i Kolíkáče a Mišutku sedící v protijedoucích autech. Když se nedaří tak se zkrátka nedaří. Cesta zpět začala docela rychle ubíhat, když mě dojela skupinka také se vracejících borců. Rychlost stále přes 35Km/h. Dozvídám se kdo že to je, co stále jede špic a jel ji až do Prahy. Sám Jan Hruška co si přijel za závodit s amatéry. Teď už chápu to d'ábelské tempo hned od začátku závodu. Jednou stranou je to pocta závodit s takovým velikánem české cyklistiky, ale na druhou stranu mi to nejde moc pod fousy. Když se typu amatérských závodů jako je CKKV Hobby Cup či UAC a dalších budou zúčastňovat takovýto borci (Bývalý profici nebo ti rádoby amatéři), tak si myslím, že to s amatérismem už nemá nic společného. Co to znamená do budoucna. Podle mě to odradí opravdové amatéry a hobíky a všechny tyto závody a ligy budou ztrácet počet startujících. Nechal jsem se trochu unést tématem co nemá se závodem do Doks nic společného, ale věřím že spousta amatérům mluvím s duše

Radim – Jak je důležité mít rád železnici

Letošní legendární Praha-Doksy jsou již minulostí, a co že bylo ve 29. ročníku zajímavého k vidění? Rozhodně toho nebylo málo. Tradičně v 15:20 start a hned to začalo. Takovou kaši od začátku jsem ještě nezažil, vpředu se asi rozhodli, že nás odpárou co nejdřív a podle toho do toho také šli, prostě kdo nebyl vpředu, tak ho to bolelo opravdu hodně. Zpočátku jsem si myslel, že to byl jen takový nejapný žert na úvod, jenže ono Hovorčovice, Měšice, Mratín a tempo po rovinách stále okolo 50 km/h! Držel jsem se na chvostu hlavního balíku, jak to šlo, za mnou už to houfně odpadalo, ale pořád jsem tam byl, když na výjezdu z Mratína za ostrou pravou koukám – prázdné zadní kolo! Zvedám tedy ruku a vyjíždím si z balíku k levé krajnici, kde zastavuji. Mezitím okolo v krátké době projedou všichni mí soupeři, stačím ještě

zamávat klukům z oddílu, kteří jeli ve skupince hezky pospolu, a během chvilky jsem tak jasně poslední. No nic naplat, opravím to, říkám si a třeba se ještě svezu s druhým „dědkovským“ balíkem. Bohužel mám s sebou jenom karbonovou mini (spíš mikro) pumpu, která sice krásně vypadá, ale moc nepumpuje, resp. pumpuje, ale hooooódně malým objemem. Po přesně 242 zdvích (schválně jsem si to počítal) jsem už úplně grogy a v kole stěží 4 atmosféry, nicméně 10 minut pomalu uplynulo, takže rychle balím nádobíčko a jsem odhodlaný to i na takto podhuštěném plášti s druhým balíkem zkusit. Když už se téměř chystám nastoupit, jede okolo Piha v doprovodném autě, s úsměvem si mě fotí a ptá se, jestli náhodou něco nepotřebuju. „Pumpu, velkou pumpu!“, odpovídám hned a po krátkém zašátrání za zadní sedačkou Piha pronáší pro mne spásnou větu: „Něco by tady bylo!“. Během chvilky mám v plášti správných 8 atm, a to právě včas, neboť druhý balík se od zatáčky za Mratínem právě blíží. Sedám tedy na kolo a zvolna se rozjíždím, abych mě skupina nedojela nepřipraveného. Ještě před doprovodným autem s Jarmilou Zárybnickou za volantem mne předjíždí jezdec se startovním číslem 165, což mi přijde divné, že se někdo pohybuje ještě před autem. Přejezd v Kostelci absolvuji ještě samostatně a vzápětí už jsou tu první lehce odskočení jezdci z druhého balíku (Igor Kubín s ještě jedním). Jaké je moje překvapení, když hned v další lehce poodjeté pětičce jezdců na mne z první pozice někdo volá: „Pojeď vole, jsem v úniku, koukej!!!“, a v tom okolo prohučí Mišák v našem dresu! Hákuji tedy tu jejich skupinku, ale ještě v Kostelci jsme dojeti a u mostu přes Labe dojíždíme i číslo 165 a Kubína a spol., takže čelo balíku je zase kompletní. Oproti nám se tady na čele jede mnohem klidnější tempo, sice solidní, tak okolo 45 km/h, ale dá se to vydržet. Chvíli se zaobírám myšlenkou, že zase není tak marné, až člověku bude 40, že se zase hezky povozím, protože s těmi galejemi v mojí mladší skupině se tohle přece jen nedá srovnat, ale v tom se blížíme k dalšímu přejezdu před Všetaty, je tu nějaká nezvykle dlouhá kolona aut a zastavujeme asi 50m před první návěstní deskou „Závory 240m“, tedy asi 300m od přejezdu. Kolona se vůbec nehýbe, hodně aut se otáčí a vrací zpět, takže je jasné, že se děje něco víc, než jen že se čeká, až projede vlak. Stojíme tu už hezkou chvíli, kecá se, občerstvuje se a mne po chvíli napadne se zeptat, jestli někde o kus dál vpředu (až k závorám není vidět, stojíme mírně v zatáčce a jsou tu stromy) nestojí i lidé z mého balíku. A prý že ano, že tam hned za závorami stojí celý balík, tak se ještě dovoluji pořadatelů, jestli mohu přejet bez hrozby diskvalifikace za předjetí doprovodného vozidla a za chvíli jsem zpět mezi svými. Jo tomu říkám umění docvaknout si po defektu sám balík! Sotva dojeďu, dává se celá skupina do pohybu. Odvážný policista si stoupl do kolejiště, ostřížím sobě vlastním zrakem pozoruje trať, neblíží-li se odněkud lokomotiva a upažením dává znamení, že můžeme jet. Vida, jinde nám PČR (Praha-západ) ruší jeden závod za druhým, ale mělnická složka jde evidentně nad rámec svých povinností a snaží se vyjít maximálně vstříc, tak děkujeme moc! Za závorami se jede zase totální podlaha, blíží se první rozřazovací kopec v Čečelicích a každý chce být co nejvíc vpředu. V daném tempu se nejsem schopen propracovat někam více dopředu, takže už v zatáčce na začátku kopce je mi jasné, že budu odpojen. Moc mi to ale nevadí, takové bláznivé tempo (teprve v cíli jsem se dozvěděl, že tam byl Jan Hruška a další bývalí nebo možná i současní profici) bych stejně nevydržel, takže teď jde jen o to zachytit se v nějaké rozumné skupině. To se mi naštěstí daří, protože na státní u benzinky se dotahují do grupy, kde je Kubajz, Gejza a Myšák z Vinohradských šlapek a další, tempo už se jede na mě rozumné, takže se mohu směle zapojit i do střídání a začíná mě to tak nějak víc bavit. Kokořínským údolím jedeme celkem svižně, stále okolo 40 km/h, což je asi můj dosavadní nejrychlejší průlet. Taky ještě pod Romanovem ukazuje průměrná rychlost téměř 40 km/h! Je nás tu asi tak 12 až 15 a cestou ještě nabíráme pár dalších odpadlíků, mezi nimi Cafourka od SOSáků, ale ten nám zase na Romanově s dalšími třemi jezdci odjíždí. Já zůstávám za první čtveřičkou o kus zpět, ale kousek za mnou je pár dalších jezdců, na Mšenem za kostkami se formujeme do nové pětičky (zbytek skupiny na Romanově zaostal) a říkám si, že není nereálné sjet ty před námi. Bohužel

ale se nejede nějaké tempo, spíš mi přijde, že se tak trochu nesmyslně závodí do cíle už od Mšena a zkouší se, co kdo v místních brdcích vydrží. Takže se rakvíme do kopce a parkujeme po rovině, z kopce většinou nechce jet už vůbec nikdo a je to prostě takové neurované. Ve sjezdu pod Nosálovem na neskutečně rozmlácené silnici dojíždíme Radka Procházku (CK Královice), Milana Brandejse (VARTA, Sokol KD) a ještě jednoho, a pomalu, ale jistě, se zase přece jen začínáme přibližovat k jezdcům před námi, kteří se dost potrhali a v podobě jednotlivců nebo dvojiček skýtají relativně dosažitelný cíl pro dojetí. Tempo naší skupiny je ale rozkolísané čím dál více, místo konstantního tempa opět ten styl „jedu co to dá a třeba někoho orvu“, už mě to nebaví, navíc nám ještě trochu poodjel Radek. Proto se jako loni v posledním horizontu rozhoduji pro krátký nástup a najednou jsme jen tři (M. Knytl, Polarshop a J. Hula, Vinohradské šlapky). Poslední rozbitý sjezd v lese jedu bez brzd, ostatní mí spolubojovníci zjevně ne, takže na výjezdu z lesa mám tak 50 m náskok na ně a asi 100 m ztrátu na Radka a nejbližší segmenty z Cafourkovy skupiny. Je to dilema, ale cítím, že sám na dojetí nemám, tak trochu čekám, ale dojíždí mne už pouze jeden z té dvojičky (Knytl), zkusíme to tedy ve dvou ještě trochu roztočit a přiblížíme se na takových 20 m, ale v posledním horizontu nějak ztrácím sílu, takže kolega aspoň jednoho jezdce ze skupiny před námi (I. Petržílek, SOS) ještě dává a já už nikoli. Ale i tak to byl dnes celkem dobrý výkon, čas 2:10:36h je myslím můj nejlepší (průměr přes 36 km/h) a pár mých obvyklých soupeřů jsem dnes nechal za zády (pár samozřejmě dojelo i přede mnou, ale tak už to bývá).